

Om texterna ska användas på något sätt, måste det hänvisas till att det är jag (Olivia Bergdahl) som har skrivit dem!

Ska bara överleva

Först var jag rädd, som förstenad
ett rådjur i strålkastarsken
För all tid förenad
Med tanken på dig vid min sida

men i det mörka finns ett ljus,
Det är lätt att glömma bort
Att underbart är underbart om än mycket mycket kort
och kroppen längtar allt själen aldrig ville ha
När du rörde mig med kärlek var det alldeles för bra
Dessa stora starka armar, dessa fingrar, dessa händer
Jag förlorar, du förbarmar, jag slingrar mig och vänder
När vi vaknade om morgonen kunde jag inte gå
Nej det var du - med ett hånfullt hejdå
Jag sade att det gjorde ont, men du gjorde det ändå

Sen kom vreden kommentarer
Sen kom öppna gräl på barer
telefonsamtal på dagen
och ett första slag mot magen
Jag sade att det gjorde ont, men du gjorde det ändå
Du sade att tjejer som jag kunde inte förstå
Så då blev jag arg och elak
Och du blev arg och dum
Så många ord att slå sönder
Så många väggar i ett rum

Det krävdes allt jag hade för att inte gå itu
Jag lämnade dig aldrig, men det gjorde du
Du tog tåget till en annan när jag tog tåget hem
Du var packad när du kom och du fråga bara vem
I hela världen kan vara bättre än jag är

Jag hade kunnat svara om jag inte var så hjärndött kär
Jag sade att det gjorde ont, men du gjorde det ändå
Du sade passar det inte kan du bara gå
Men jag kunde inte det, jag bara grät - tills natten när det vände
Jag reste mig upp och du undrade vad som hände
Jag svarade i dörren jag har ju inget att förlora
Jag hörde hur du skrek
Du skrek fitta äckel hora

Så kommer du hit från ett ingenstans
Sitter i mitt kök och säger visst har vi en chans
Allting snurrar runt, för allt är så bekant
Jag skulle bytt det dumma låset, jag vet att det är sant
Men varje glåpord, varje hot passerar i revy
denna gången stämmer det - jag har träffat någon ny
Jag har lärt mig det viktigaste: det är inte över än
All den kärlek jag ger ska jag få igen

Din patetiska min, ditt patetiska svin - jag har hört allt förut
Men du hittade hit, så nu hittar du ut!
Varför behöll du nyckeln, vem tror du att du är?
Gå, bara gå, jag vill inte ha dig här
Jag sade att det gjorde ont - så hejdå och adjö
Trodde du på allvar att jag skulle lägga mig ner och dö
Att jag var så hjälplöst svag?
Nänä, inte jag
Så länge jag kan älska, vara levande och kär
ska jag nog överleva
För det går att överleva det här

(utan titel)

Kan man komma nära?

Får man säga nej?

Det är som en mur som bara växer och den växer inom mig

som en bur jag tvingas bära

en bur som heter hon

Hon är duktig eller söt

tänk att hon vågar göra det hon gör

hon fick bra betyg i skolan

det har hon inte mycket för

hon har strukits ur arkiven

hon fick aldrig något pris

hon fick rumpa eller bröst

det var gott nog som bevis

hon blev städhjälp, assistent

älskarinna, tidsfördriv

Hon är gud vad intressant med ett kvinnligt perspektiv

så hon är gynstol och abort

hon är blod och pms

hon är kortkort, hon är kort

hon är ett oanständigt sms

Hon höll nycklarna i handen

det var hon som bytte blöjor

hon var nog vackrare på stranden

hon är bikinilinjer, slöjor

hon är plikt och tradition

hon får fattigmanspension

För det var giftemål och släkten

det var gemensam ekonomi

det var hans bostad, men så blir det

det var ett vackert frieri
det var ju barnen, alltid barnen
och hon är barnens mor
det var väl hedern, kanske hedern
och släkten är så stor
Hon är fin och lider pin
hon är bra på höga klackar
hon tar sin medicin
hon svankar lätt och tackar
hon är plutmun och gravid
hon har aldrig riktigt tid
nej, hon går tappert in i väggen
klimakteriet och äggen
hon är småplock och mascara
hon är vänta lite bara...

Första gången någon tog på henne mot hennes vilja
gick liksom hela världen itu
så hon frågade hela världen: Är jag verkligen en människa nu?

Den viskar nåt helt nära
det låter nästan som ett nej
det finns en mur som bara växer och den växer inom mig
det är den bur jag tvingas bära
den bur som heter hon

Hon var typ fjorton
eller femton
hon var kanske trettiofem
hon var femtio
hon var tjugo
hon skulle bara ta sig hem
det var en man det var en bil
det var en kväll på krogen
det var en urladdad mobil

det var en genväg genom skogen
Det var ju hennes kille
Hon sade ju att hon ville
hon var sjutton
hon var elva
hon var fyllda sextiotvå
hon var fyrtio
hon var trettio
hon skulle bara gå
bara gå bara gå bara gå som en fackla genom dagen
bara slå bara slå bara slå hon har redan ont i magen
hon måste väl förstå att hon är redan tagen
hon går bland lockrop på en stig, hon går med herrarna i hagen
Går hon i fred? Hon går i krig, hon går i lika inför lagen
men det råkar nästan alltid saknas vittnen och bevis
Hon är en fara för sig själv som om allt hon var var is
utkarvad ur kylan som gör en mänska till objekt
instängd i den snö som en heltäckande dräkt
Hon ville inte dö, men det blir så väldigt kallt
när hon frågar hela världen: Är jag en människa, trots allt?

Jag vill ju bara komma nära
fastän allting skriker nej
denna mur som bara växer, växer inom mig
denna bur jag tvingas bära, den bur som heter hon

Hon är alltid,
har alltid varit,
med den avgrund som hon bär
och så går jag genom världen
som den människa jag är

